

РЕШЕНИЕ

№ 4570

гр. София, 08.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 05.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **6439** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.44, ал.8, изр.4 във вр.с чл.46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във вр.с чл.145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на И. А. М., гражданин на Л., [дата на раждане] , принудително настанен в СДВНЧ-Б., ЛНЧ: [ЕГН], [ЕГН], подадена чрез адв.И., срещу Заповед № 5364з-979/10.06.2021 г. на Директора на дирекция "Миграция" в МВР, с която е продължено е принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ при дирекция "Миграция" с 3 месеца и 12 дни, считано от 14.06.2021 г., до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка "експулсиране и забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС", но не по-късно от 26.09.2021 г.

В жалбата са изложени доводи, че оспорената заповед е издадена в противоречие със законовите разпоредби. Подателят ѝ счита, че същата е издадена без да са налице уредените в закона фактически предпоставки за нейното издаване. Излага възражения за това, че актът не съответства на целта на закона, като в тази връзка се позовава на практиката на СЕС. Намира, че принудителното настаняване е възпрепятствало личната свобода на жалбоподателя. Изтъква, че не съществува разумна възможност за извеждане на чужденеца от страната. От Съда се иска да отмени заповедта. В с.з. жалбоподателят не се явява и не изпраща представител. Пълномощникът му адв.И. е

представила писмена защита, взема подробно отношение по съществото на правния спор. Не претендира разности.

Ответникът – Директорът на дирекция "Миграция" в МВР, в с.з. чрез процесуалния си представител юк.Ч. оспорва жалбата. Моли Съда да отхвърли същата, като присъди юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, че И. А. М. е ливански гражданин, постоянно пребиваващ в Република България чужденец от 2003 г., на когото на 19.08.2013 г. е издадена временна карта на чужденец №[ЕИК] за пребиваване на територията на РБ, с валидност до 08.06.2018 г.

От приетото за послужване адм.дело № 6828/2019 г. по описа на АССГ, ведно с адм.дело № 9015/2019 г. по описа на ВАС, с приложените писмени доказателства, се установява, че с писмо от 26.07.2018 г. С. районна прокуратура е уведомила дирекция "Миграция" в МВР, че жалбоподателят е с мярка за неотклонение "задържане под стража" и се намира в Затвора-гр.С.. Срещу него в СРС е внесен обвинителен акт за престъпление по чл.196, ал.1, т.1 във вр.с чл.194, ал.1 във вр.с чл.26, ал.1 и чл.29, ал.1, б."б" НК. В писмото е отбелязано, че за периода 2007-2015 г. И. А. М. има шест присъди за извършени кражби, като по НОХД № 17351/2014 г. и НОХД № 17905/2015 г. Софийският районен съд му е наложил наказание "лишаване от свобода" за извършени престъпления по чл.195, ал.1, т.7 НК и чл.196, ал.1, т.1 НК. Въз основа на писмото на прокуратурата срещу жалбоподателя е образувана процедура по налагане на принудителна административна мярка "отнемане правото на пребиваване на чужденец в Република България".

Със Заповед рег.№ 4364з-1356/28.09.2018 г., издадена от Директора на дирекция "Миграция" в МВР, е отнето правото на жалбоподателя да пребива на територията на Република България.

Със Заповед рег.№ 5364з-1363/01.10.2018 г., издадена от Директора на дирекция "Миграция" в МВР (л.15), на жалбоподателя са наложени ПАМ "експулсиране" и "забрана за влизане и пребиваване на територията на държави-членки на Европейски съюз". Съгласно изричното изявление на процесуалния представител на ответника в с.з. на 05.07.2021 г. заповедта не е обжалвана и е влязла в сила.

Със Заповед рег.№ 5364з-2209/09.12.2020 г., издадена от Директора на дирекция "Миграция" в МВР (л.55), жалбоподателят е принудително настанен в СДВНЧ при дирекция "Миграция" до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка "експулсиране и забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС". Съгласно изричното изявление на процесуалния представител на ответника в с.з. на 05.07.2021 г. заповедта не е обжалвана и е влязла в сила.

Със Заповед рег.№ 5364з-732/01.04.2019 г., издадена от Директора на дирекция "Миграция" в МВР (л.10 от адм.дело № 4628/2019 г.), жалбоподателят е принудително настанен в СДВНЧ при дирекция "Миграция" до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка "експулсиране и забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС". Заповедта е обжалвана и с Решение № 3759 от 04.06.2019 г.

на АССГ по адм.дело № 4628/2019 г. жалбата е отхвърлена. Решението на АССГ е влязло в сила след като е оставено в сила с Решение № 1913 от 06.02.2020 г. на ВАС по адм.дело № 9015/2019 г.

От Предложение рег.№ 5364р-11000/10.06.2021 г. на Началника на отдел П. в дирекция "Миграция" (л.12) се установява, че чужденецът е бил принудително настанен в СДВНЧ С. от 14.12.2020 г. на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ със Заповед рег.№ 5364з-2209/09.12.2020 г. на Директора на дирекция Миграция в МВР във връзка с организиране изпълнението на указаната по-горе Заповед рег.№ 5364з-1363/01.10.2018 г. на Директора на дирекция "Миграция" в МВР.

Чужденецът е изтърпял 4 присъди лишаване от свобода в Затвора С. за извършени множество кражби и грабеж на територията на страната. Има предишно настаняване в СДВНЧ на същото основание за времето от 02.10.2018 г. до 20.06.2021 г., като е избягал от ескортиращите го служители при посещение на МВР болница. Престоят му е бил 8 месеца и 18 дни. Впоследствие е задържан в [населено място] и е приведен в Затвора-гр.С. за изтърпяване на нова присъда за престъпление по чл.195, ал.1. т.7 НК. След освобождаването му отново с настанен в СДВНЧ-С..

Няма данни да е поискал закрила на територията на страната. От извършената справка в АИС БДС от 08.06.2021 г. е видно, че статутът на лицето е чужденец с отнето постоянно пребиваване. От изпратените материали от сектор ИПАМТ и от личното дело на чужденеца е видно, че не е постъпвала декларация от български гражданин с нотариална заверка на подписа, за предоставяне на адрес по местопребиваване към териториална структура на МВР.

Чужденецът разполага с документ за пътуване - пасаван № 74476, издаден от Посолството на Л. в [населено място], но категорично отказва да съдейства пред компетентните органи за връщането си в страната на произход.

В изпълнение на Заповед рег.№ 8121кч-40/18.02.2021 г. е организирано съпровождането на чужденеца до Л. от трима полицейски служители на 18.02.2021 г. с полети по дестинацията С.-И.-Б.. Съпровождането на лицето до Л. не е осъществено поради факта, че авиокомпанията превозвач е отказала да ги превози. Причина за това е било липсата на потвърждение от ливанските власти, че чужденецът ще бъде приет в Л..

Съставени са докладни записки и имейл, изпратен до Посолството на Л. в [населено място], като е потърсено съдействие за получаване на потвърждение от ливанските власти, че лицето ще бъде прието в Л., но до момента няма отговор.

В изпълнение на Заповед рег.№ 8121кч-111/04.06.2021 г. е организирано съпровождането на чужденеца до Л. от трима полицейски служители на 06.06.2021 г. с полети по дестинацията С.-А.-Б.. Съпровождането на лицето до Л. не е осъществено поради липса на получено своевременно потвърждение от Посолството на Л. в [населено място], че чужденецът ще бъде приет в Л.. Подготвена е нова полицейска операция за връщане на чужденеца на 20.06.2021 г.

При направената преценка за възможността лицето да се укрие е взето предвид обстоятелството, че в страната няма близки и каквато и да е друга социална среда, чрез която да бъде локализиран, няма данни да притежава средства за издръжка, нито е декларирал адрес, на който желае да пребивава. Допълнително обстоятелство в тази насока е бягството на чужденеца при предишното му настаняване в СДВНЧ. Направен е извод, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнение на наложената му принудителна мярка, респ., че опасност от укриването му по чл.15, ал.4 вр. ал.1,

б."а" вр. чл.3, т.7 от Директива 2008/15 вр. § 4н от ДР на ЗЧРБ продължава да е налице.

Съставителят на предложението е счел, че към момента спрямо чужденеца не могат да бъдат приложени алтернативите на предвидените в чл.44, ал.5, т.1, т.2 и т.3 ЗЧРБ обезпечителни мерки, тъй като в дирекция "Миграция" в МВР не е постъпвала декларация от български гражданин с нотариална заверка на подписа, за осигуряването на жилите и финансова издръжка на чужденеца през време на престоя му в РБългария, както и искане за замяна на заповедта за принудително му настаняване с ежеседмично явяване в териториална структура на МВР по местопребиваване.

Пречка за изпълнението на наложената принудителна административна мярка по ЗЧРБ се явява забавяне при получаването на документ за връщане - потвърждение от ливанските власти, че лицето ще бъде прието в Л.

Подателят на предложението е счел, че съществува разумна възможност наложената принудителна административна мярка да бъде изпълнена и предлага срокът за принудително настаняване в СДВНЧ да бъде продължен с 3 месеца и 12 дни, считано от 14.06.2021 г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка, но не по-късно от 26.09.2021 г.

С обжалваната Заповед № 5364з-979/10.06.2021 г. на Директора на дирекция "Миграция" в МВР е продължено е принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ при дирекция "Миграция" с 3 месеца и 12 дни, считано от 14.06.2021 г., до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка "експулсиране и забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС", но не по-късно от 26.09.2021 г. В административния акт издателят му е посочил, че във връзка със съществуващи пречки за изпълнение на Заповед № 5364з-1363/01.10.2018 г. и тъй като въпреки положените усилия, изпълнение на наложената ПАМ ще продължи по-дълго предвид обстоятелството, че е налице забавяне при получаването на документ за връщане на чужденеца.

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Жалбата е подадена в рамките на срока за обжалване (л.5), считано от връчването на заповедта (11.06.2021 г. – л.49), поради което е процесуално допустима.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия, съгласно разпоредбата на чл.44, ал.8 ЗЧРБ.

Актът отговаря на изискванията на чл.59 АПК, като съдържа формално изводи за настаняването и закононото основание за издаването му от формална страна. Означени са фактическите и правните основания за издаване за заповедта - чл.44, ал.8 от ЗЧРБ, във връзка със съществуващи пречки по изпълнението на Заповед за ПАМ рег.№ 5364з-1363/01.10.2018 г. на Директора на дирекция "Миграция" - "експулсиране" на оспорвания и "забрана за влизане и пребиваване на територията на

държави-членки на Европейски съюз". Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че заповедта не е мотивирана и от нея не може да стане ясно защо административният орган не е изложил конкретни мотиви в заповедта. От самата заповед е видно, че административният орган е изложил мотиви защо е издал заповедта за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ - налице са пречки за изпълнение на ПАМ и предвид изричното нежелание на жалбоподателя да се завърне в страната му на произход, налице е опасност същият да се укрие и да възпрепятства връщането.

Особен елемент във формата на административния акт е излагането на мотиви. Те представляват фактическите и правни основания за издаването на акта и показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Съдът намира, че оспорената заповед е издадена в съответствие с изискванията на чл.59, т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 г. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка. В конкретния случай административният орган изрично е мотивирал заповедта си именно поради пречки за изпълнение на ПАМ "експулсиране" и опасност чужденецът да се укрие.

При издаването на заповедта са спазени процесуалните разпоредби на АПК.

При издаване на заповедта ответникът по оспорването е спазил и материалноправните разпоредби на ЗЧРБ и ППЗЧРБ.

В нормата на чл.44, ал.6 ЗЧРБ, е посочено, че в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл.39а, ал.1, т.2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал.1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал.5 обезпечителни мерки.

Оспорената заповед е издадена на основание чл.44, ал.8 ЗЧРБ, според която разпоредба настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал.6, но не повече от 6 месеца. В съответствие с нормата на чл.44, ал.10 ЗЧРБ настаняването на

чужденци в специалните домове се извършва въз основа на заповед за принудително настаняване, издадена от компетентния орган по ал.1, като в заповедта изрично се посочват необходимостта и законовото основание за настаняването, прилага се и копие от заповедта за наложената ПАМ връщане или експулсиране. Визираната национална разпоредба транспонира нормата на чл.15, § 6 от Директива № 2008/115/ЕО.

Оспорващият е чужденец, който е с отнето право на пребиваване в РБългария, не съдейства на миграционните органи и съществува опасност да се укрие с цел да не се изпълни ПАМ "експулсиране", като същевременно са налице пречки за извеждането му, а с цел да се организира извеждането му от територията на РБългария. Легално определение на понятието чужденец е дадено в чл.2, ал.1 ЗЧРБ, според която "Чужденец" по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. Събраните доказателства сочат още, че чужденецът е гражданин на трета страна - С.. От своя страна Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, предвижда, че "гражданин на трета страна" е всяко лице, което не е гражданин на Съюза по смисъла на чл.17, § 1 от Договора и което не се ползва от общностното право на свободно движение, както е определено в чл.2, т.5 от Кодекса на шенгенските граници. "Незаконен престой" е всяко присъствие на територията на държава-членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, изложени в член 5 от Кодекса на шенгенските граници, или на други условия за влизане, престой или пребиваване в тази държава-членка. Глава IV – Задържане с цел извеждане от Директивата са визирани предпоставките, при наличието на които може да бъде задържано лице с цел извеждането му от страната, освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато е налице опасност от укриване; или) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането. Всяко едно задържане е за възможно най- кратък срок единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Задържането се постановява от административните или съдебните власти. Задържането се постановява в писмен вид и включва фактическите и правните основания.

В § 1, т.3б от ДР на ЗЧРБ е дадено определение на "Незаконно пребиваващ чужденец": всеки чужденец-гражданин на трета държава, който се намира на територията на Република България и не отговаря или е престанал да отговаря на условията за престой или пребиваване. Следва да бъде посочено, че в Директива 2008/115/ЕО е предвидена възможност Държавата-членка може да отложи извеждането за подходящ срок, като вземе предвид конкретните обстоятелства във всеки отделен случай. Държавите-членки по-специално вземат предвид физическото или психическото състояние на гражданина на трета страна; технически причини, като липса на възможност за превоз или неуспех на извеждането поради невъзможност за идентифициране. Ако извеждането се отлага съгласно параграфи 1 и 2, предвидените в чл.7, § 3 задължения могат да бъдат наложени на засегнатия гражданин на трета страна.

Жалбоподателят се позовава на чл.15, § 5 във вр.с § 1 от Директива 2008/115/ЕО - задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия, а именно: за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално, когато е налице опасност от укриване или засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането, и задържането е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Според него е налице основание за

приложение на чл.15, § 4 от директивата - когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения или че вече не съществуват посочените в § 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно.

Съдът съобрази тълкуването, дадено в решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 05.06.2014 г. по дело C-146/14 PPU "М.". Според т.40 от мотивите му решенията съгласно Директива 2008/115/ЕО следва да се вземат индивидуално и въз основа на обективни критерии, което означава, че незаконният престой не следва да е единственото обстоятелство, което трябва да се вземе предвид. Второто изискване по чл.15, § 4 от Директива 2008/115 предполага да се провери отново дали са налице материалноправните условия по чл.15, § 1 от тази директива, въз основа на които е взето първоначалното решение за задържане на съответния гражданин на трета страна. Затова органът, който се произнася за евентуалното продължаване на задържането на този гражданин или за евентуалното му освобождаване, трябва да определи, първо, дали в конкретния случай могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки от задържането принудителни мерки, второ, дали е налице опасност гражданинът на трета страна да се укрие и трето, дали същият избягва или възпрепятства подготовката на връщането или операцията по извеждането (т.61 от мотивите на цитираното решение на СЕС). Ако извеждането му продължава или е продължило по-дълго от предвиденото поради друга причина, не може да се установи наличие на причинно-следствена връзка между поведението на съответния гражданин и продължителността на операцията, а следователно не може да се установи и липса на съдействие от негова страна (т.82). Освен това чл.15, § 6 от Директива 2008/115/ЕО изисква съответният орган, преди да провери дали е налице липса на съдействие от гражданина на трета страна, да е в състояние да докаже, че операцията по извеждане продължава по-дълго от предвиденото независимо от положените разумни усилия, което в разглеждания в главното производство случай изисква въпросната държава членка да е полагала и все още активно да полага усилия, за да осигури издаването на документи за самоличност на този гражданин (т.83). Т.е. административният орган следва да удостовери активно поведение по издаване на документи за самоличност.

От доказателствата по делото се установява, че чужденецът е с отнето право на пребиваване в РБългария, не съдейства на миграционните органи и съществува опасност да се укрие с цел да не се изпълни наложената му ПАМ.

Относителната към случая разпоредба на чл.42, ал.1, т.1 ЗЧРБ предвижда, че експулсиране на чужденец се налага, когато неговото присъствие в страната създава сериозна заплаха за националната сигурност или за обществения ред. Съдът намира, че след като оспорваният е заявил адрес, на който не пребивава и е бил обявен за общодържавно издирване от разследващите органи по пр.пр.№ 8356/2017 г. по описа на СРП, има шест влезли в сила присъди за извършени кражби на територията на страната, поради което се налага извод, че е с утвърдени престъпни навици и въпреки изтърпените наказания "лишаване от свобода" същият не се е поправил и превъзпитал към спазване на законите на РБългария. Така изложените фактически обстоятелства навеждат на това, че присъствието му в страната създава заплаха за сигурността ѝ, тъй като има предходни нарушения на обществения ред и въпреки наложените наказания е показало трайно и упорито поведение по несъобразяване с наложените мерки. Спрямо чужденеца И. А. М. е налице опасност да се укрие по смисъла на чл.3, т.7 от Директива 2008/115/ЕО и § 4в от ДР на ЗЧРБ.

Според легалното определение, дадено в § 1, т.4в от ДР на ЗЧРБ "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл.39а, т.2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е

напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други. Следва да бъде отбелязано, че по правната си природа принудителното настаняване в СДВНЧ е мярка по обезпечаване на изпълнението на връщане до страна на произход, транзитно преминаване или трета страна. С оглед характера и предназначението ѝ, същата следва да се прилага само тогава, когато не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки и са налице конкретни данни за реална опасност лицето да осуети изпълнението на ПАМ. Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва настаняването в СДВНЧ, е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложената му ПАМ.

Съдът намира за неоснователно позоваването от жалбоподателя на чл.15, § 4 от Директива 2008/115/ЕО: когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения или че вече не съществуват посочените в § 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно. Каза се по-горе, че лицето отказва да се върне доброволно в Л. и отказва да съдейства на властите при подготовка на връщането си. Противно на твърденията на жалбоподателя по делото са налице данни, че за периода на настаняване компетентните власти полагат активни усилия да осигурят документ за пътуване на чуждия гражданин. Това е поискано с писмата до Посолството на Република Л. в България и до ГД "Гранична полиция" за отправяне на молба до компетентните чуждестранни служби за обратно приемане на ливанския гражданин, описаните в предложението докладни записки за предприети, но осуетени пътувания на лицето със съпровождащи го служители на дирекция "Миграция", насрочени занапред действия по извеждане на същото. Установява се предприемането на активни действия от страна на компетентните органи по изпълнение на наложените ПАМ, така и наличието на разумна възможност за връщане по смисъла на чл.15, § 4 от Директива 2008/115/ЕО.

С оглед на всичко изложено дотук е видно, че материалноправните предпоставки на чл.15, § 6 от Директива 2008/115/ЕО за настаняването в специалния дом са били налице и не са настъпили основания за освобождаване на чужденеца от СДВНЧ. Липсва съдействие от гражданина на трета страна, съществувала е опасност той да се укрие и да замине за Германия. Легално определение на понятието "опасност от укриване" е дадено в т.7 от Директива 2008/115/ЕО: наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие.

Неоснователни са оплакванията на жалбоподателя за нарушение на чл.6 АПК, тъй като спрямо него не могат да се наложат по-благоприятни мерки.

По силата на чл.44, ал.5 ЗЧРБ, когато съществуват пречки чужденецът да напусне незабавно страната или да влезе в друга страна и няма насрочени действия за предстоящото му извеждане, органът, издал заповедта за налагане на принудителната административна мярка, или Директорът на дирекция "Миграция" след преценка на индивидуалните обстоятелства и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането по друг начин разпореждат със заповед по ред, определен с правилника за прилагане на закона, изпълнението заедно или поотделно на някоя от следните обезпечителни мерки: 1. чужденецът се задължава да се явява ежеседмично в териториалната структура на МВР по местопребиваването си; 2. чужденецът внася лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на закона и 3. чужденецът предава във временен залог валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, който получава обратно при изпълнение на връщането или експулсирането.

В разглеждания казус изброените по-леки обезпечителни мерки са неприложими с оглед наличието на обосновано предположение за укриване на лицето. Оспорващият не притежава валидни документи за самоличност и е осъждан за извършени престъпления от общ характер. няма постъпила декларация от български гражданин за осигуряване на жилище и финансова издръжка и поради липса на данни, че лицето разполага със средства за самостоятелна издръжка.

Не може да се приеме, че чужденецът принадлежи към уязвима група лица, тъй като не е лице с увреждания (няма установена физическа, психическа, интелектуална или сетивна недостатъчност) и при липса на данни за претърпени сериозни форми на психическо или физическо насилие. Единствено поради здравословното си състояние същият не може да претендира за специфична закрила по смисъла на чл.44, ал.2 ЗЧРБ. Както е приел Съдът и при предходното обжалване, при престоя си в СДВНЧ чужденецът получава своевременна и адекватна медицинска помощ. Наред с това няма данни в Л. да липсва нормалното медицинско обслужване.

Предвид установените факти и обстоятелства по делото, и при пълен анализ на мотивите – основание за издаването на оспорената заповед, Съдът счита същата законосъобразна, издадена в съответствие с материално-правните и процесуалните законови разпоредби. Това прави жалбата неоснователна и тя следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и при своевременно заявеното искане само администрацията има право на разноски, които Съдът с оглед обема и качеството на осъществената процесуална защита, на основание чл.78, ал.8 ГПК във вр.с чл.144 АПК във вр.с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ определя на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл.46а, ал.2 от ЗЧРБ, Административен съд-София град,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. А. М., гражданин на Л., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], [ЕГН], срещу Заповед № 5364з-979/10.06.2021 г. на Директора на дирекция "Миграция" в МВР.

ОСЪЖДА И. А. М., гражданин на Л., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], [ЕГН], да заплати на дирекция "Миграция" в МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева). Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: